

FAYETTE CITY, PA.

Haloo Selma-täti:- Taaskin minä tervehdän niitä lapsia, sekä isoja lukijoita, jotka tätä lasten osastoa lukevat. Sain nähdä viime kirjeeni lasten osastossa.

Joulu on ohi ja uusuvuosi tullut. Meillä oli koululomaa kolme viikkoa Joulun aikaan. Koulu alkoi jälleen tammikuun 3 p. Meidän koulussa on 12 luokkahuonetta ja kolmastoista on korkeakoulu.

Minä en vielä osaa kirjoittaa suomenkieltä.

Lähellä kotiani surmasi juna miehen. Se mies oli suomalainen ja häneltä jäi orvoksi kolme lasta. Eräs perhe otti vanhimman tyttären kasvattaaksensa.

Minä olen miettinyt sitä, että se olisi kovin ikävä asia, jos minun isäni siten joutuisi surman omaksi.

Toveritar tulee meille joka maanantai. Kirjotan toistekin.

Aili Autio.

WOODLAND, WASH.

Kirjotan taas Toverittareen, koska viimeinen kirjeeni onnistui.

Nyt ensin mainitsen tästä meidän talvesta. Täällä on lunta kolmatta jalkaa paksult ja mäen lasku on koko hupaista nyt täällä nuorelle kansalle, joka asuu sellaisissa paikoissa, että reki ja sukset luistavat. Ilmat ovat käyneet kylmiksi viime päivinä näillä seutuilla.

Toivoisin, että tuo Europan sota loppuisi, että tulisi aika vähän paremmaksi, kun nyt tahtovat nuo suuret rahaherrat viedä leivän suusta tältä meidän työläisluokalta.

Joulunpyhät ne on taas vietetty tällä kertaa ja uusi vuosi se tuli eteen. Toivon tarmokasta luokkataisteluintoa, että se kasvaisi kaksi kertaa suuremmaksi, eli monta kertaa suuremmaksi.

Huvitoimikunta panee toimeen ohjelma-iltaman t. k. 30 p., johon saapukaa suurella joukolla.

Huomasin Toverittaresta, kun luin joku viikko sitten, että Mokin Maijan Lyyli esitti, että ruvettaisiin jonkinlaiseen kilpailuun. Se on minusta oiva ajatus. Minä otan siihen kilpailuun osaa ja kehoitan muitakin tyttöjä ja poikia ottamaan osaa siihen kilpailuun.

Kalle Koski.

Minulla ei nyt ole sitä Toverittarta käsillä, missä tuo kilpailuesitys oli, mutta muistaakseni se oli sellainen, että pojat kirjoittavat kertomuksia pojista ja tytöt tytöistä ja sitten se puoli, joka on lähettänyt suuremman joukon parhaiten kirjoitettuja kertomuksia, katsotaan voitta-

neeksi. Ja kaikki kertomukset julaistaan Toverittaren lasten osastossa. Kun näitä kilpailukertomuksia alkaa tänne saapua, niin minä kerään niitä kasaan ja sitten aina julkaisen useamman yhtä aikaa, toisen kerran aivan poikain kirjoituksia ja toisella kerralla aivan tyttöjen kirjoituksia. Sanokaamme, että kilpailun tulokset ratkaistaan ensi kesäkuun alussa. Sopiiko se teille kaikille? Onhan siihen mennessä aikaa kirjoitella kertomuksia, niin että jokaisen pojan ja tytön nimelle ehditään kirjottamaan kertomus. — Selma-täti.

PUDDING CREEK, CAL.

Tervehdys Selma-tädille:- Minäkin täältä kirjoitan kun ei ole näkynyt Toverittareesta yhtään kirjettä täältä.

Minä olen neljännessä luokassa koulussa ja osaan lukea ja kirjoittaa suomen- ja englanninkiel-

tä. Tämä Pudding Creek on vaan pieni farmikylä. Täällä on vähän satanut lunta. Koulu alkaa täällä vasta helmikuussa. Minulla ei ole puoltakaan mailia kävelymatkaa kouluun. Mutta ensi vuonna täytyy mennä Fort Braggiin kouluun, johon on puolitoista mailia matkaa. Tässä meidän koulussa on vain neljä luokkaa.

Täällä on ihmisillä paljon kylmää, eli yskää. Äitikin on sitä sairastanut jo kolme viikkoa, ja minun täytyy tehdä kaikki koti-työt, vaikka olen vasta yhdeksän vuoden vanha.

Äiti tilaa Toveritarta ja tykkää siitä ja minäkin tykkään sitä lukea. Toivotan kaikille Toverittaren lukijoille onnellista uutta vuotta.

Miranda Vanhala.

CARBONADO, WASH.

Rakas Selma-täti:- Pikku Irja rakastaa sinua niinkuin moni muu pikku tyttö ja pikkupoika. Tytöt sinua enemmän rakastavat kun heiltä on aina enemmän terveisiä sinulle Toverittareesta. Huoliiko täti Irjan terveisistä.

Äiti kun lukee Toverittaresta minulle kirjoituksia lasten osastosta, tekee minunkin mieleni sinulle kirjoittaa. Minä osaan itse kaikki kirjaimet, sekä seuraavat sanat: äiti, isä, on, ja, jos, jo, että, sekin, hyvä, kyllä, mutta, nyt, pikku, tyttö, poika, onko, pesä, Irja, Arvo, Rocy, Lauri, ja monta muuta nimeä.

Sano täti kiltti, saapiko äiti auttaa Irjaa kirjoittamisessa ja sanoa kirjaimia?

Irja on ollut koulussa viime helmikuusta yhden vuoden. Ei yhtään puhunut englanninkieltä siihen asti, suomenkieltä vain. Minä täytin joulukuussa 10 p. seitsemän vuotta. Olen toisessa luokassa koulussa ja tykkään

koulusta ja kiltistä opettajastamme, Miss Harrikselta. Ja minä tykkään sinusta ja orvoista ja äidistä ja isästä ja pikku tytöistä ja pojista koko maailmassa. Hyvästi Selma-täti Portlandissa.

Irja Lemberg.

Kyllä täti huolii kaikkien pikku tyttöjen ja poikien terveiset. Ja täti toivoo, että kaikki äidit auttaisivat tyttöjään ja poikiaan, ei ainoastaan kirjoittamisessa, mutta myös kaikessa muussa. Että kaikki äidit koettaisivat kasvattaa itsensä niin, että he voisivat aina olla työlilleen ja pojilleen paras auttaja ja ystävä ja luotetuin neuvon-antaja.

Ja täti myöskin toivoo, että kaikki pikku tytöt ja pojat silloin tällöin lähettäisivät Toverittaren lasten osaston kautta terveisensä kaikille toisille pikku tytöille ja pojille, että he siten kaikki tuntisivat toinen toisensa kuin ystävät ja yhden työläisluokan lapset ja kasvaisivat lujaksi ja suureksi luokkataisteluarmeijaksi, joka armeija tulee luomaan maailmaan onnellisemmat olot.

Olisin mielelläni pannut Irjan lähettämän piirustuksen kirjeen mukana lehteen, mutta se ei ollut minulle mahdollista. Toivon kuitenkin, että kaikki lapset, joilla on piirustukseen taipumusta, lähettäisivät minulle piirustuksiaan joskus. Ja olisi hyvä, jos ne olisivat siten piirustettu, että niistä voisi laittaa kuvia lasten julkaisuihin, jos nim. niitä sattuisi sopivia. — Selma-täti.

Helmin seikkailu Metsolassa

(Suomen lasten julkaisusta "Joulutaru".)

Herttaisesti paistoi elokuun aurinko.

Kaikkiolla oli vielä vihantaa ja ja kauniina lepäsi kukkiva perunamaa ja täyteläinen syysapilahalme.

Lapset juoksentelivat pihalla kesäiseen tapaan posket mustikansinessä ja mekot marjojen nesteillä tuhrituina.

Pieni Helmi oli juonut aimo tuopillisen oman Muurikki-lehmänsä maidon ja häntä nyt raukasi kovasti. Hän olikin juoksentellut koko aamurupeaman Tannilan aholla poimimassa syksyn aikaisimpia puolukoita.

Pikku Helmin silmiä painosti. Nukku-Matti taisi niihin jauhojaan ripotella. Vaan Helmi hieroi silmiään, ettei suinkaan nukkuisi, ja kummallista: yht'äkkiä tunsin hän virkistytvänsä ja olevansa retkellä Metsolaan, tuonne kauvas, jonne hänen koko kesän oli tehnyt mieli, vaan ei ollut koskaan uskaltanut mennä.

Sinne vei mutkikas polku kaut-

ta mäkien ja norojen, sivuitse suurten muurahaispesien ja yli pienten purojen, joitten poikki mentiin vain yhtä ja kahta koivu-riukua pitkin.

Aluksi Helmi käveli, väliin juoksenteli, vaan pian hän sai vapaan kyydin, sillä suuri yölepäkö tuli ja pyysi häntä käymään selkäänsä istumaan.

Helmi kyykötöi lentävän yölepäkon selässä ja niin sitä pujolettiin milloin koivujen lomitse, milloin kohottiin ihan kuusten oksien tasalle.

Hei, miten lystiä lentoa se oli. Mihin sinä minut kuljetat, kysyi Helmi yölepäkolta.

— Metsolan haltijan lammelle sanoi tämä ja samalla laskeutuivat he alas peilikirkkaan pienen pienosen metsälammen rannalle.

Sielläkös vasta oli kaunista. Kuin kuvastimessa siintelivät lammen kalvossa rannan koivujen valkorungot ja kuusten alimpain maahan painuneitten oksien muodostamat tummat kätöt.

Ja lammen rannalla istui suuria ja viisaannäköisiä sammakkoita, jotka lausuvat Helmin tervetulleeksi. Tuollatavoin ei Helmi milloinkaan ennen ollut ymmärtänyt sammakkojen kurnutusta ja nyt hän vasta huomasi, kuinka kauniisti niiden silmät säteilivät, kun ne katselivat puitten oksien läpi siintäviä valkojuovia veden pinnalla.

Eräs nuori sammakko kallisti päätään ja saneli aivan hioilemalla:

Terve tulos pikku Helmi, seurassamme leiki, telmi! Lumottu on lampi tää, työksemme tänne jää.

Ja samalla ilmestyivät lammen rannalle Helmin veikot Tauno ja Ilmari, jotka kertoivat miten he olivat soutaneet lammen yli herneenpalkovenheellä ja tavanneet lammen rannalta somia käpyjä, jotka kaikki olivat muuttuneet vasikoiksi ja lampaiksi.

Pikku Ellikin, Helmin nuorin sisko istui suuren sammakon vieressä kädessään suuri voileipä, jonka saumakko oli hänelle antanut.

Mutta pikkupojat kertoivat, kuinka fannalla oli monenlaisia sienisiä. Eivätkä karpässienetkään täällä olleet myrkyllisiä. Ja mitä ihmettä olikaan tapahtunut. Heilähän jokaisella oli lakkina kauriit karpässienet, niin suuret, etteivät ennen milloinkaan olleet sellaisia nähneet.

Yölepäkö laski Helmin maahan ja pian hän huomasi olevansa palkoveneessä lammella. Vaikka vene oli pieni, mahtui siihen paljon kauniita lumpeenkukkia, joita Helmi poimi.

Tässä me tuomme sinulle lum-

(Jatkoo 7:llä sivulla.)